

1818 og 9de November 1831, kundgjorte ved Placat af 28de September 1813, 7de Januar 1819 og 15de November 1831 for de 6 Maaneder fra April til September, begge inclusive, udgjøre 1 Rd. 3 Mk. ugentligen, men for de øvrige 6 Maaneder af Aaret 1 Rd. 72 Sk. ugentligen, finde de nemlig, under de nuværende høie Priser paa Livets Fornødenheder, aldeles utilstrækkelige til deres Underholdning.

Dette Andragende er understøttet af Politiedirecteuren, der ogsaa ved en Sammenligning mellem Gjældsarestanternes Stilling og de criminelle Varetagsarestanternes har paavist, at der for Tiden er bedre sørget for disse end for hine.

Ministeriet har ogsaa maattet antage en Forhøielse af Underholdningspengene nødvendig, men har dog ikke troet, at Nødvendigheden fordrer, at de fastsættes høiere end til 2 Rd. ugentlig med det hidtilværende Tillæg af 24 Sk. om Ugen i de 6 Maaneder fra October til Marts. Det bør herved ikke tabes af Sigte, at, hvor forhadet end Brugen af Gjældsarrest som Tvangsmiddel i mange Tilfælde kan være, er det dog for Crediten høist vigtigt, at der findes et Baand paa leslindige og svigagtige Debitorer, og at dets Anvendelse ikke gjøres saa bekvem for Creditorerne, at Debitorerne kunne stole paa, at det ikke vil blive bragt til Anvendelse. Ministeriet maatte finde det saa meget mere betænkeligt at paalægge de Creditorer, der benytte dette Tvangsmiddel, høiere Underholdningspenge, end Nødvendigheden kræver, som det for ikke mange Aar siden ved Forordningen af 17de Februar 1847 har faaet en Lempelse, der, idet de forrige Loves Strengthed mod Debitorer blev i høj Grad formildet, ikke lidet har indskrænket hint Tvangsmidlets Virksomhed til Creditens Opretholdelse.

ad § 2.

Efter den allerhøieste Resolution af 13de December 1820, kundgjort ved Placat af 22de s. M., skulle Underholdningspengene altid betales idetmindste een Uge forud, saaledes at Undladelser heraf medfører, at den Arresterede kan paastaae sig strax løsladt og ikke oftere kan arresteres i den samme Sag. Det er imidlertid ikke usædvanligt, at Creditor betaler Underholdningspengene forud for flere Uger, hvortil han i Medfør af den nysnævnte allerhøieste Resolution er berettiget. Naar dette er skeet, kan det vel ikke være tvivlsomt, at han, naar Underholdningsbidraget forhøies, maa gjøre Efterstud. Men ved tidligere stedfundne Forhøielser er det Tilfælde indtruffet, at en Debitor, fordi Creditor, som troede at have afgjort Underholdningspengene for et vist Tidsrum, ikke af sig selv indsendt sig med slikt Efterstud, i Henhold til den omhandlede allerhøieste Resolution og Forordningen af 18de Marts 1693 paaastod Arresten hævet med den lovbestemte Virkning, og at dette gik igennem ved Domstolene. For at undgaae det Ubillige i, at Creditor ved en øieblikkelig Anvendelse af den nye Anordning, som af flere Aarsager maa skee ikke var kommen til hans Kundskab, skulde tabe det ham ellers tilkommende Tvangsmiddel og derved tillige have forspildt de Domkostninger, han allerede derpaa havde anvendt, har man derfor, i Lighed med hvad der ogsaa blev tagttaget ved den ovennævnte Placat af 15de Novbr. 1831, tilføjet den nærmere Bestemmelse, at den lovbefalede Virkning af Udblivelse med Betalingen af de anordnede Underholdningspenge, forsaavidt den ommeldte Forhøielse angaaer, ikke skal indtræde, førend en Uge efterat der ved Fogdens Foranstaltning er givet Arrestrequisiten Underretning om Forhøielsen.